

ELS VAIG VEURE L'ALTRE DIA. Desmillo-rats, angoixats, esgotats. Perversament allunyats un de l'altra. I discutien. Discutien molt, per tot, en qualsevol moment. Convertits en víctimes d'una nova realitat colpidora, no vaig estar capaç de reconèixer aquella parella encisadora de fa anys que de l'amor n'havien creat un projecte vital comú. No anaven agafats de la mà. Aquell tret característic, que els feia cursis però a la vegada generava certa

gelosia, ja era un record. Ara quelcom s'interposava entre ells. Un espai irrecuperable, una distància irreconciliable.

Ell, sense corbata i mal afaitat, reflectia la situació. Feia dos anys va tancar l'empresa i es va veure obligat a viure del sou de la dona. "Mai més autònom", repetia incansablement. Ella, mestra de professió, pro-

testava per la retallada de sou amagada darrera la pèrdua de pagues dobles. "És vergonyós" cridava indignada.

D'un temps ençà dos fills, una hipoteca i la pòlissa del negoci, transformada en crèdit obligatòriament, feien insostenible la situació. La possibilitat d'ajut dels pares era insuficient. Ho havien retallat tot; només quedaven ells i estaven decidits a fer-ho.

El desgast d'una conjuntura insostenible havia guanyat. La separació era l'única alternativa a una relació tensa, insuportable i el més sagnant, poc exemplar davant dels fills. No quedava espai amorós on agafar-se per superar les adversitats conjuntament.

Però la realitat és més cruel del que imaginaven. El pis no es pot vendre; la

venda no eixugaria el deute; ell no disposa d'ingressos per anar de lloguer o justificar la custodià compartida que sempre havien defensat; ella tota sola no es veu capaç de respondre a la mantenció dels nens, té por per la feina i no pot tornar a casa dels pares.

No es poden separar. Ni això. Hauran de practicar l'austericidi convivencial mentre puguin, esperant que la crisi amaini, per més endavant agafar camins diferents i començar de nou. I estan segurs que quan la possibilitat arribi passaran desapercebuts enmig del munt de parelles erosionades que tiraran pel dret a la mínima possibilitat econòmica.

Ho havien retallat tot; només quedaven ells i estaven decidits a fer-ho.

repetia incansablement. Ella, mestra de professió, pro-

GARANTIR UN PRESENT I UN FUTUR PER A LES PERSONES AMB AUTISME

Ja de ben petit, hi havia coses que intranquil·litzaven els seus pares: cara poc expressiva, l'absència d'aquells somriures que tant agraden a la família o la seva indiferència al contacte físic. Quan la mare s'hi acostava per alçar-lo del seu llit, no reaccionava, no aixecava els braços, com ella sabia que feien els altres nens. Ja es feia evident una incomunicació, que s'anunciava insalvable.

El contacte ocular era escàs. El cridaven pel seu nom i sovint no responia. L'aprenentatge de la parla va ser molt costós. No compartia, ni mostrava interès en jugar i relacionar-se amb la resta de companys de l'escola. Li agradaven els cotxes, però no per jugar-hi com la majoria dels infants, només per fer girar les seves rodes, durant llargues estones, mentre se les mirava amb fascinació. No se li endevinava cap interès per compartir les seves aficions, que eren molt restrictives, repetitives i ritualitzades.

Després de visitar diferents especialistes, els van dir que el seu fill tenia un trastorn autista. Actualment sabem que 1 de cada 150 persones, presenta un TEA (Trastorn de l'Espectre Autista). Molts sortosament, en tenen una afectació lleu, fet que els permet portar una vida amb prou autosuficiència. N'hi ha d'altres, que n'estan severament afectats. En alguns casos, s'hi associa una discapacitat intel·lectual moderada o severa, fet que agreuja la incapacitat de la persona per poder dur una vida autònoma. Són persones que necessiten un entorn adaptat a les seves necessitats.

A Catalunya, disposem de pocs recursos especialitzats per a atendre els casos greus. Un d'ells és a la Garriga, pioner a nivell de l'estat i d'Europa.

Ja fa més de trenta-cinc anys que un grup de pares amb fills severament afectats, juntament amb un equip de professionals, van impulsar un projecte basat en el desenvolupament de la capacitat diagnòstica de l'autisme i el seu tractament, i la creació de serveis per a tot el cicle vital. Uns serveis específics i de qualitat, aleshores inexistents en el nostre país.

Des d'Autisme la Garriga, ens sumem a la commemoració del Dia Mundial per a la Conscienciació de l'Autisme amb el ferm propòsit de seguir oferint una atenció de qualitat, i d'acompanyar a les persones severament afectades per l'autisme al llarg de tota la vida.

Joan Cruells
 Director General d'Autisme
 la Garriga
www.autisme.com

Joan Cruells

¿La llegada del nuevo Papa supondrá cambios en la Iglesia?

JOSÉ MANZANO 73 años, Granollers

"Es complicado, porque no depende solamente de él, sino de todo el colectivo que está detrás suyo, que no parece tan dispuesto a los cambios".

JOSÉ RESINA 50 años, Granollers

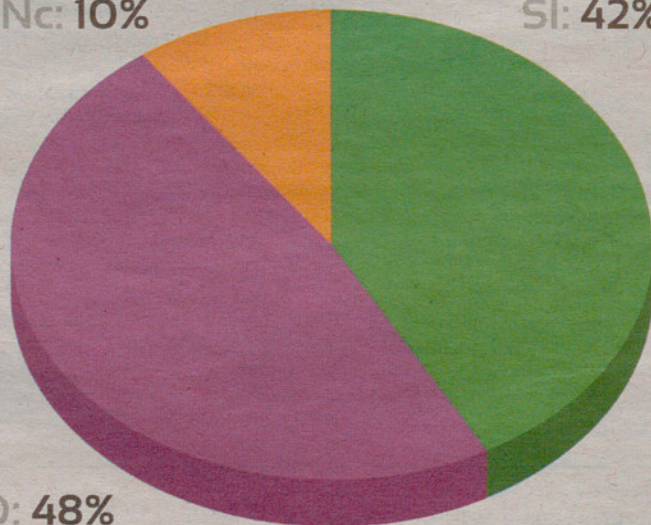
"No creo que cambie nada. La verdad es que no creo en la Iglesia".

JORDI BALIARDA 18 años, St. F. de Campsentelles

"No creo que cambie mucho, pero sí que él será más próximo al pueblo que sus antecesores".

Ns/Nc: 10%

Sí: 42%

Encuesta: Oriol Serra
 Fotos: Xavier Solanas

Encuesta realizada a 100 personas escogidas al azar en las calles de Granollers el pasado lunes, 25 de marzo de 2013.